

Arrest

nr. 281 190 van 30 november 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 15 juni 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 april 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen van 24 juni 2022 en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2022, datum waarop de huidige zaak op tegensprekelijke wijze werd uitgesteld naar de terechtzitting van 24 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker, die de Nigeriaanse nationaliteit heeft, verklaart naar België te zijn gekomen in 2012.

Op 23 februari 2020 wordt de verzoeker door de politie aangetroffen in onregelmatig verblijf.

Op 24 februari 2020 heeft de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) getroffen alsook een beslissing waarbij aan de verzoeker een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd (bijlage 13*sexies*). De verzoeker diende tegen deze beide

beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), dat werd verworpen met het arrest nr. 243 221 van 28 oktober 2020.

Op 22 oktober 2021 leggen de verzoeker en mevrouw I. V. een verklaring van wettelijke samenwoning af.

Op 18 november 2021 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit met het oog op de gezinshereniging met zijn Belgische wettelijk samenwonende partner, mevrouw I. V.

Op 28 april 2022 heeft de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie deze aanvraag geweigerd middels een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Deze weigeringsbeslissing is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 16 mei 2022 en is als volgt gemotiveerd:

(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.11.2021 werd ingediend door:

Naam: O.

Voorna(a)m(en): A. A.

Nationaliteit: Nigeria

Geboortedatum: xx.xx.1968

Geboorteplaats: Lagos

Identificatienummer in het Rijksregister: xx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) 8400 OOSTENDE

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 18.11.2021 gezinshereniging aan met V. I. J. M. (...) van Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Er dient, naast de voorwaarden conform art. 40ter, ook aan nog andere voorwaarden voldaan te worden: enerzijds mag er op betrokkenes naam geen inreisverbod gelden, anderzijds mag er geen sprake zijn van een afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten op zichte van de aanvrager in die zin dat het een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen.

Uit nazicht van het dossier blijkt betrokkene het voorwerp uit te maken van een inreisverbod inreisverbod (bijlage 13 sexes) van 3 jaar genomen op 24.02.2020, en aan hem betekend werd op 24.02.2020. Betrokkene tekende beroep aan tegen dit inreisverbod, wat verworpen werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 30.10.2020. Het inreisverbod is dus definitief, en is nog steeds van kracht.

Nergens uit het dossier immers blijkt dat dit inreisverbod zou zijn ingetrokken door het bestuur of dat betrokkene om de opheffing van het inreisverbod heeft verzocht en deze heeft bekomen.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene met referentiepersoon wettelijk samenwonends is vanaf 22.10.2021. Het loutere gegeven dat betrokkenes wettelijke partner in België geboren is en de Belgische nationaliteit heeft, geeft hem echter niet automatisch recht op een verblijf Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn Belgische partner bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen hem en zijn wettelijke partner niet

kan volstaan als rechtvaardiging om aan betrokkene een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Dat is in casu niet het geval. Vooreerst dient benadrukt te worden dat betrokkenes gezinsleven met referentiepersoon pas is ontstaan op een moment dat hij reeds onder inreisverbod stond, en hij zich dus bewust was of bewust diende te zijn van het feit dat hij onregelmatig in de Schengenzone verbleef. Bij het aangaan van dit gezinsleven was immers reeds duidelijk dat zolang het inreisverbod van kracht is er principieel géén mogelijkheid tot toegang of verblijf in de Schengenzone is.

Uit niets in het dossier kan een bijzondere afhankelijkheidsrelatie blijken tussen betrokkene en referentiepersoon blijken waardoor huidige beslissing niet zou kunnen worden genomen. Er is verder geen sprake van minderjarige kinderen van betrokkene in het Rijk. Het voorleggen van chatgesprekken, ongedateerde foto's, briefwisseling op naam van betrokkene, Railpassen NMBS,... doen hier geen afbreuk aan.

Op grond van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, zijn wettelijke partner ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Er kan worden besloten dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient niet enkel voldaan te worden aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016). Betrokkene beschikt niet over dit recht, gezien hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod voor een periode van 3 jaar, hetwelke noch opgeheven noch geschorst is. Betrokkene bevindt zich onder artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene.

*Het behandelen van de aanvraag gezinshereniging heft voormeld inreisverbod geenszins op. Betrokkene meende een element te hebben, nl. de gezinsband met zijn Belgische partner, die het inreisverbod kon opheffen. Echter, gezien betrokkene het verblijfsrecht op basis van zijn aanvraag tot gezinshereniging niet kan worden toegekend, kan hij niet beschouwd worden als houder van het verblijfsrecht als familielid van een EU-burger en blijft het inreisverbod wel degelijk in voege. Betrokkene dient dan ook bij vrijstelling gevolg te geven aan het inreisverbod dd. 06.11.2018 waar hij het voorwerp van uitmaakt.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

2.1. Op 22 juni 2022 wordt het voorliggende verzoekschrift aan de verwerende partij ter kennis gebracht, met de uitnodiging om een nota met opmerkingen en een administratief dossier neer te leggen.

Op 24 juni 2022 maakt de verwerende partij een nota met opmerkingen over waarin enkel wordt opgeworpen dat het beroep per J-box werd verstuurd op 17 juni 2022, terwijl de laatste nuttige dag 15 juni 2022 betrof.

Deze nota met opmerkingen werd aan de verzoekende partij overgemaakt op 30 juni 2022.

Op 8 juli 2022 maakt de verzoekende partij aan de Raad een bewijs over dat het verzoekschrift tijdig werd verzonden, via J-box, op 15 juni 2022 om 21u41 terwijl het pas bij de Raad werd afgeleverd op 17 juni 2022 om 9u44.

Deze brief wordt aan de verwerende partij overgemaakt op 16 augustus 2022.

Ter terechtzitting van 26 september 2022 wordt vastgesteld dat J-box in de periode van 15 tot 17 mei 2022 niet heeft gefunctioneerd, waardoor de Raad ten onrechte de melding kreeg dat het verzoekschrift werd verstuurd op 17 mei 2022. Door deze incorrecte melding heeft de verwerende partij in de nota met opmerkingen enkel een exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens laattijdigheid opgeworpen. Het is dan ook aangewezen om de verwerende partij de mogelijkheid te bieden om een aanvullende nota met opmerkingen over te maken om haar verweermiddelen ten gronde te doen kennen. De verwerende partij stelt ter terechtzitting dat zij inderdaad van deze mogelijkheid gebruik wil maken.

Bijgevolg wordt ter terechtzitting van 26 september 2022 aan de verwerende partij gemeld dat zij tot en met 5 oktober 2022 de tijd heeft om een aanvullende nota met opmerkingen aan de Raad over te maken. De behandeling van de zaak wordt zodoende op tegensprekelijke wijze uitgesteld naar de terechtzitting van 24 oktober 2022.

Op 6 oktober 2022 maakt de verwerende partij, via J-box, een aanvullende nota met opmerkingen over.

Deze nota met opmerkingen is echter laattijdig ingediend vermits de verwerende partij, blijkens het proces-verbaal van de terechtzitting van 26 september 2022, de nota met opmerkingen diende over te maken uiterlijk op 5 oktober 2022.

De aanvullende nota met opmerkingen van 6 oktober 2022 wordt derhalve uit de debatten geweerd.

2.2. De verzoeker heeft de Raad er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.3. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen van 24 juni 2022 werd een exceptie van niet-ontvankelijkheid opgeworpen. Ter terechtzitting van 24 oktober 2022 heeft de verwerende partij afstand gedaan van deze exceptie.

4. Onderzoek van het beroep

De verzoeker brengt een enig middel naar voor waarin hij zich beroept op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40ter, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het beginsel van *fair play*, van het vertrouwensbeginsel, van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van “*de principes van het arrest Jeunesse tegen Nederland*”.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“Enig middel: schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40ter, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het beginsel van fair play, van het vertrouwensbeginsel en van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) – schending artikel 8 EVRM en de principes van het arrest Jeunesse tegen Nederland

In casu is de bestreden beslissing op een niet afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen op zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 Juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

1.

In casu diende verzoeker 18.011.2021 bij verweerder een aanvraag in tot gezinshereniging in functie van zijn Belgische partner waarmee hij wettelijk samenwonend is.

De aanvraag gebeurde bijgevolg op grond van artikel 40ter Vreemdelingenwet, in functie van deze Belgische partner, de referentiepersoon.

Verzoeker werd vervolgens door de Stad Oostende in het bezit gesteld van een bijlage 19ter, hij werd ingeschreven in het rijksregister op zijn adres te Oostende en verkreeg een oranje kaart.

Verwerende partij is de mening toegedaan dat ze de aanvraag tot gezinshereniging kan weigeren middels een bijlage 20 wegens een bestaande inreisverbod.

Evenwel stelde de RvV in haar arrest nr. 135.627 dd. 19.12.2014 dat DVZ niet louter naar een eerder opgelegd inreisverbod kan verwijzen als motivering om de ingediende verblijfsaanvraag als familielid van een burger van de Unie niet in aanmerking te nemen.

Ook in het arrest nr. 139.567 dd. 26.02.2015 en het arrest nr. 140.920 dd. 12.03.2015 wordt hetzelfde over een verblijfsaanvraag van een familielid van een Belg geoordeeld.

DVZ moet de aanvraag gezinshereniging onderzoeken en kan deze alleen gemotiveerd weigeren omdat de wettelijke voorwaarden niet zijn voldaan, of omdat er fraude, misbruik of een ernstige bedreiging van de openbare orde is – quod non in casu.

Het bestuur heeft verzoeker met de afgifte van de bijlage 19ter een tijdelijk verblijfsrecht toegestaan, waardoor het inreisverbod impliciet, doch zeker werd ingetrokken (RvS 16 december 2014, nr. 229.575; RvS 25 mei 2014; nr. 10.529).

2.

In het arrest OUHRAMI dd. 26.07.2017 verduidelijkte het Hof van Justitie hoe artikel 11, lid 2 van de Terugkeerrichtlijn moet worden geïnterpreteerd.

Het Hof verduidelijkt daarbij dat een inreisverbod pas ingaat op het ogenblik dat de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk verlaten heeft. In casu heeft verzoeker nooit het Belgische grondgebied verlaten, zodat het inreisverbod nooit is ingetreden.

Het inreisverbod en de rechtsgevolgen ervan beginnen te lopen vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten.

Uit dit arrest volgt dat een inreisverbod pas uitwerking heeft vanaf het moment dat betrokkene het grondgebied van de lidstaten verlaat. Aangezien een inreisverbod volgens het Hof niet in werking kan treden bij blijvende aanwezigheid op het Belgisch grondgebied kan de DVZ een niet-uitgevoerd bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod niet inroepen als motief om een latere verblijfsaanvraag ten gronde te weigeren.

De bewoordingen van het arrest zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar: het inreisverbod sorteert pas rechtsgevolgen nadat de betrokkene het grondgebied van de Schengenlanden heeft verlaten, dus niet eerder.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de puntjes 42, 45, 49, 50, 51 en 53 van het arrest:

"42. De vraag wat uiteindelijk het tijdstip is waarop een inreisverbod begint rechtsgevolgen teweeg te brengen, en op basis waarvan de duur van dat verbod moet worden berekend, dient te worden beantwoord gelet op de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115.

45. Uit de bewoordingen van deze bepalingen alsmede uit het gebruik van de uitdrukking "inreisverbod" vloeit voort dat een dergelijk verbod wordt geacht een terugkeerbesluit aan te vullen door het de betrokkene te verbieden gedurende een bepaalde tijd na zijn terugkeer zoals deze term is gedefinieerd in artikel 3; punt 3, van richtlijn 2D_08/115; er, dus na zijn vertrek van het grondgebied van de lidstaten, dat grondgebied opnieuw te betreden en er vervolgens te verblijven. Voor het ingaan van een dergelijk verbod is dus verondersteld dat de betrokkene dat grondgebied eerst heeft verlaten.

Daaruit volgt dat het onrechtmatige verblijf van de betrokkene tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting en bijgevolg van de daadwerkelijke terugkeer naar zijn land van herkomst, een land van doorreis of een ander derde land, in de zin van artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas vanaf dat tijdstip rechtsgevolgen teweegbrengt door het de betrokkene te verbieden om gedurende een bepaalde periode na zijn terugkeer het grondgebied van de lidstaten weer te betreden en er opnieuw te verblijven.

Dus hoewel richtlijn 2008/15 de lidstaten op grond van artikel 6, lid 6, de mogelijkheid biedt om het terugkeerbesluit en het inreisverbod tegelijkertijd vast te stellen, volgt uit de opzet van deze richtlijn duidelijk dat deze twee besluiten los van elkaar staan: het eerste verbindt consequenties aan de onrechtmatigheid van het oorspronkelijke verblijf terwijl het tweede een eventueel later verblijf betreft en dit onrechtmatig maakt.

Een eventueel inreisverbod vormt aldus een middel om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten.

53. Uit de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115 vloeit dus voort dat het tijdvak van het inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten."

Alle rechtscolleges in de EU moeten in identieke of vergelijkbare situaties als die waarvan sprake in de rechtszaak van de door het HvJ gegeven interpretatie van artikel 11, lid 2 Terugkeerrichtlijn volgen, en dit vanaf het moment dat het Hof uitspraak heeft gedaan.

De door het Hof gegeven uitleg van een bepaling geldt vanaf de datum van inwerkingtreding van die bepaling (de ex tunc werking).

Ook de administratieve overheden zijn gebonden door de interpretatie van artikel 11, lid 2 Terugkeerrichtlijn.

De RvV en de Raad van State hebben de rechtspraak van het Hof van Justitie meerdere malen gevolgd. Sinds het arrest Ouhrami vernietigt de RvV zonder voorwerp verklaringen van 9bis-aanvragen wegens een eerder opgelegd (en niet opgeheven of geschorst) inreisverbod. Het inreisverbod gaat pas in op het moment dat betrokkene het grondgebied verlaat en een 9bis aanvraag kan worden ingediend vanuit onwettig verblijf (RvV nr. 194066, 23 oktober 2017; RvV nr. 195142, 16 november 2017; RvV nr. 197804, 11 januari 2018; RvV nr. 202703, 19 april 2018; RvV nr. 205920, 26 juni 2018). Deze rechtspraak werd bevestigd door de RvS (Cass nr. 240394, 11 januari 2018).

Bovendien is de stelling van de RvS dat een verblijfsrecht op basis van artikel 40ter tevens een recht op toegang impliceert (en dus afwezigheid van inreisverbod) achterhaald door het arrest K.A. t. België. In dat arrest stelt het HvJ immers duidelijk dat een derdelands familielid van een statische Belg dat een

verblijfsrecht ontleent aan artikel 20 VWEU, geen voorafgaand wettig verblijf (en dus recht op toegang) in de lidstaat veronderstelt. Het familielid put zijn verblijfsrecht immers rechtstreeks uit artikel 20 VWEU (zie infra).

3.

De bestreden beslissing is tevens in strijd met artikel 20 VWEU. Dat oordeelde het Hof van Justitie (HvJ) in het arrest K.A. E.A. TEGEN BELGIË dd. 8 mei 2018 naar aanleiding van een aantal prejudiciële vragen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Artikel 20 VWEU stelt:

"1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere, het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven; het actief en passief kiesrecht bij de verkiezingen voor het Europees Parlement en bij de gemeenteraadsverkiezingen in de lidstaat waar zij verblijf houden, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die staat; het recht op bescherming van de diplomatieke en consulaire instanties van iedere andere lidstaat op het grondgebied van derde landen waar de lidstaat waarvan zij onderdaan zijn, niet vertegenwoordigd is, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die lidstaat; het recht om verzoekschriften tot het Europees Parlement te richten, zich tot de Europese ombudsman te wenden, alsook zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen en de adviesorganen van de Unie te richten en in die taal antwoord te krijgen. Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld."

Volgens het HvJ verzet artikel 20 VWEU zich tegen de praktijk van een lidstaat, waarbij het een aanvraag gezinshereniging van een derdelands familielid van een eigen onderdaan, die nooit zijn recht op vrij verkeer uitgeoefend heeft, ten gronde weigert om de enige reden dat tegen de derdelander een inreisverbod uitgevaardigd is.

De lidstaat onderzoekt de aanvraag gezinshereniging dan niet en gaat dus ook niet na of er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de derdelander en de eigen onderdaan (= Unieburger). Indien er een afhankelijkheidsrelatie zou bestaan, zou de weigering om aan de derdelander een afgeleid verblijfsrecht te geven tot gevolg hebben dat de Unieburger feitelijk gedwongen wordt het ganse EU-grondgebied te verlaten. In dat geval zou hem het effectieve genot ontzegd worden van zijn voornaamste rechten die hij ontleent aan zijn status van Unieburger: het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Dat is een schending van artikel 20 VWEU.

Indien verzoeker zou dienen terug te keren naar zijn herkomstland, zou dit de facto betekenen dat zijn Belgische partner met haar minderjarige dochter L. D. (uit een andere relatie) ook het land zullen dienen te verlaten om zich bij verzoeker te voegen.

In dat geval zou de Unieburger ontzegd worden van haar voornaamste rechten die zij ontleent aan haar status van Unieburger: nl. het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied -van de lidstaten. Dit is zoals hoger gezegd een schending van artikel 20 VWEU. .

In casu heeft de referentiepersoon van verzoeker, zijn Belgische partner, 1 dochter uit een eerdere relatie. Het behoeft geen groot betoog dat dit kind door de constante aanwezigheid van verzoeker in het gezin, een vaderfiguur ziet.

Kortom, niet alleen het recht van vrij verkeer van de referentiepersoon zou worden geschonden als zij het land zou moeten verlaten om verzoeker te volgen, doch het recht van vrij verkeer van het hele gezin van verzoeker zou worden geschonden.

Wanneer het inreisverbod echter uitgevaardigd werd om redenen van openbare orde - quod in casu - stelt het HvJ wel dat de handhaving van de openbare orde en openbare veiligheid een uitzondering kan rechtvaardigen op het verblijfsrecht in hoofde van artikel 20 VWEU.

Dat betekent dat het verblijfsrecht wel geweigerd kan worden, na een ten gronde onderzoek van de aanvraag gezinshereniging. Maar een dergelijke afwijking van het verblijfsrecht van Unieburgers en hun familieleden moet, zoals steeds, strikt geïnterpreteerd worden. Dat betekent dat er sprake moet zijn van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

Dit is in casu niet het geval.

Ook vereist een weigering van verblijf om redenen van openbare orde of openbare veiligheid steeds een concrete beoordeling van alle actuele en relevante omstandigheden van het individuele geval, in het licht van het evenredigheidsbeginsel en de grondrechten.

In casu argumenteert verwerende partij niets over de openbare orde terwijl dat dit wel de reden was om een inreisverbod op te leggen en finaal de vestigingsaanvraag dd. 18.11.2021 te moeten weigeren.

Immers werd verzoeker werd op 23 februari 2020 verhoord door de Politiezone Brussel (PV nr. BR.43.FC...) naar aanleiding van een vechtpartij waarbij verzoeker niet betrokken was.

Teneinde een handgemeen tussen een vriend en een onbekende te doen ophouden, trachtte verzoeker beide partijen enkel uit elkaar te halen.

De politie kwam tussenbeide en betrokkenen, waaronder verzoeker, werden verhoord.

Dit verhoor – waar geen enkel gekend verder gevolg aan werd gegeven door het OM - leidde ertoe dat er op 24 februari 2020 aan verzoeker twee beslissingen werden betekend, namelijk een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en het inreisverbod.

Bovendien benadrukt verzoeker dat zijn gezinsleven met de referentiepersoon is ontstaan vóór het opleggen van het inreisverbod en geenszins dat wat verwerende partij hieromtrent - losjes en op niets gebaseerd – beweert in de bestreden beslissing.

Bovenstaande valt hoe dan ook niet onder de uitzondering van het HvJ waarbij er wordt gesteld dat de handhaving van de openbare orde en openbare veiligheid een uitzondering kan rechtvaardigen op het verblijfsrecht in hoofde van artikel 20 VWEU.

4.

De bestreden beslissing is tevens in strijd met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat stelt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

Zoals hierboven reeds gesteld heeft de referentiepersoon van verzoeker, zijn Belgische partner, een dochter nl. L. D. geboren op 05-09-2006 te Oostende uit een eerdere relatie. Hier werd op generlei wijze rekening mee gehouden door verwerende partij, sterker nog hier wordt met geen woord over gerept in de bestreden beslissing.

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met het hoger belang van dit kind, noch met het gezins- en familieleven van verzoeker, zijn partner en diens stiefdochter.

Artikel 74/13 Vw. werd geschonden.

Immers, in elke verblijfsbeslissing die mogelijk het recht op gezinsleven (artikel 8 EVRM) schendt, moet de staat het hoger belang van het kind in overweging nemen. Dat volgt uit het arrest Jeunesse tegen Nederland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

*

Uit de voormelde artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt dat een administratieve bestuurshandeling afdoende moet gemotiveerd zijn in rechte. Dit is in casu niet het geval.

Er moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geen valabele rechtsgrond heeft nu geen enkele wetsbepaling voorziet dat de gemachtigde de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie weigert in overweging te nemen of dat de gemachtigde weigert om uitspraak te doen over de aanvraag omwille van het enkele motief dat verzoeker onderhevig is aan een inreisverbod (RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598).

De Raad van State stelde in dit arrest uitdrukkelijk:

"Le premier juge n'a fait que constater à juste titre qu'aucune norme n'habilite le requérant à refuser de prendre en considération la demande de la partie adverse et à se dispenser de statuer sur cette demande pour le motif que la partie adverse est soumise à une interdiction d'entrée."

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt aangenomen omdat de bestreden beslissing in rechte niet afdoende is gemotiveerd."

4.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *"de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden"* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De in de aanhef van het eerste middel vermelde schending van het vertrouwensbeginsel en van het beginsel van de *fair play* wordt door de verzoeker niet concreet betrokken op de thans bestreden beslissing. Hij verzuimt namelijk om op duidelijke wijze uiteen te zetten hoe deze beslissing deze beginselen zou schenden. Het enig middel is op dit punt niet-ontvankelijk.

Waar de verzoeker gewag maakt van de schending van *"de principes van het arrest Jeunesse tegen Nederland"*, houdt dit geen duidelijke omschrijving in van de geschonden geachte rechtsregel. Ook dit middelonderdeel is derhalve niet-ontvankelijk.

4.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de thans bestreden beslissing duidelijk de feitelijke motieven en de juridische grond aangeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen.

Zo wordt uitdrukkelijk vermeld dat de bestreden beslissing wordt genomen in toepassing van de artikelen 3, eerste lid, 5° en 40ter van de Vreemdelingenwet en in uitvoering van artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze beslissing bevat ook feitelijke overwegingen om te komen tot de conclusie dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie te genieten. In het bijzonder wordt verwezen naar het inreisverbod van drie jaar dat hem op 24 februari 2020 werd opgelegd en dat definitief en nog steeds van kracht is. Verder wordt ook op uitgebreide wijze gemotiveerd waarom er tussen de verzoeker en zijn Belgische wettelijk samenwonende partner geen dermate nauwe afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze zou kunnen rechtvaardigen dat aan de verzoeker een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. De verweerder verwijst hierbij naar het

arrest van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16 (*K.A. e.a.*) van het Hof van Justitie, hij duidt de relevante beoordelingscriteria en geeft ook de redenen op waarom hij voor de verzoeker geen dergelijke afhankelijkheidsverhouding weerhoudt. De moeder kan samen met het kind de verzoeker regelmatig bezoeken zodat het kind voldoende vertrouwd blijft met de verzoeker. Het staat de verzoeker vrij om na het verlopen van zijn inreisverbod, of wanneer hij de opheffing ervan heeft bekomen, alsnog zijn gezin te vervoegen zodat de scheiding slechts tijdelijk van aard is. Daarnaast wijst de gemachtigde er ook op dat het de verzoeker en zijn gezin vrijstaat om ergens te verblijven waar zij beiden legaal kunnen verblijven en uit het dossier geen hinderpalen blijken die een verblijf in een ander land zouden verhinderen. De gemachtigde geeft aan dat de weigeringsbeslissing gerechtvaardigd is gezien het inreisverbod nog steeds geldig is en aangezien niet blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgische grondgebied en dat van de Europese Unie te verlaten teneinde om de opheffing of opschorting van het geldende inreisverbod te verzoeken, de partner ertoe zouden dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Tot slot beklemt de verweerder nog dat het verblijfsrecht als gezinslid slechts kan worden bekomen indien zowel is voldaan aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, als aan het recht op binnenkomst in België. Hij stelt vast dat de verzoeker niet over het recht van binnenkomst beschikt, gelet op het inreisverbod van drie jaar dat noch opgeheven, noch geschorst is en aangezien de verzoeker zich bevindt onder artikel 3, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg wordt het recht op verblijf geweigerd.

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze uitgebreide motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Alleszins blijkt uit hetgeen voorafgaat dat de verzoeker dwaalt waar hij voorhoudt dat louter naar het eerder opgelegde inreisverbod werd verwezen als motivering om de ingediende verblijfsaanvraag als familielid van een burger van de Unie af te wijzen. De in dit kader genoemde rechtspraak is, nog afgezien van het gegeven dat er hoe dan ook geen precedentenwerking aan kan worden toegekend, niet relevant. Bovendien heeft de verweerder, zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat, ook op afdoende wijze gemotiveerd aan welke voorwaarde er niet werd voldaan en waarop de weigeringsbeslissing dus precies berust.

De verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending aan van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

4.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het blijkt en het staat buiten betwisting dat de verzoeker op 18 november 2021 een aanvraag indiende met het oog op de gezinshereniging met zijn wettelijk samenwonende partner met de Belgische

nationaliteit. De gezinshereniging met een wettelijk samenwonende partner met de Belgische nationaliteit die geen gebruik heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer binnen de Europese Unie, zoals *in casu*, wordt geregeld in artikel 40ter, § 2, van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is het antwoord op de voormelde aanvraag.

De verzoeker geeft vooreerst aan dat hij door de afgifte van de bijlage 19ter een tijdelijk verblijfsrecht heeft verkregen, waardoor het inreisverbod impliciet, doch zeker werd ingetrokken. Hij verwijst hieromtrent naar twee arresten van de Raad van State van 25 mei 2014 en 16 december 2014. Deze rechtspraak van de Raad van State dateert echter van voor de invoering van artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet. Deze rechtspraak is, nog los van het gebrek aan precedentwerking, om die reden niet meer relevant.

Artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of teruggedrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan.

Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of teruggedrijving opgeschort.”

Hieruit blijkt dat de afgifte van een bijlage 19ter in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging er slechts toe leidt dat de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied te verlaten dat eerder werd afgegeven, tijdelijk wordt opgeschort en dat deze beslissing hierdoor niet uit het rechtsverkeer verdwijnt. Aangezien de eerdere verwijderingsmaatregel niet in zijn bestaan wordt aangetast door de afgifte van een bijlage 19ter, valt niet in te zien waarom het bij deze verwijderingsmaatregel horende inreisverbod hierdoor op impliciete wijze zou zijn ingetrokken. Uit het bepaalde in artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet blijkt immers dat het louter indienen van de verblijfsaanvraag als dusdanig nog geen verblijfsrecht impliceert, maar dat hierdoor enkel de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel tijdelijk wordt opgeschort in afwachting van de beslissing inzake de verblijfsaanvraag. In de bestreden beslissing wordt dan ook op goede en redelijke gronden het volgende gesteld:

“Het behandelen van de aanvraag gezinshereniging heft voormeld inreisverbod geenszins op. Betrokkene meende een element te hebben, nl. de gezinsband met zijn Belgische partner, die het inreisverbod kon opheffen. Echter, gezien betrokkene het verblijfsrecht op basis van zijn aanvraag tot gezinshereniging niet kan worden toegekend, kan hij niet beschouwd worden als houder van het verblijfsrecht als familielid van een EU-burger en blijft het inreisverbod wel degelijk in voege. Betrokkene dient dan ook bij vrijstelling gevolg te geven aan het inreisverbod dd. 06.11.2018 waar hij het voorwerp van uitmaakt”.

De verzoeker toont derhalve niet aan dat de vaststelling dat hij nog steeds het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat niet werd ingetrokken door het bestuur en dat definitief en nog steeds van kracht is, op een onzorgvuldige feitenvinding zou berusten.

De verzoeker kan voorts evenmin worden gevolgd in zijn argumentatie dat het inreisverbod hem niet kon worden tegengeworpen omdat het pas ingaat op het ogenblik dat hij het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten.

De Raad merkt dienaangaande op dat in het arrest *Ouhrami* van 26 juli 2017 inderdaad wordt gesteld dat het tijdvak, waarvoor het inreisverbod geldt, slechts ingaat op het ogenblik dat de betrokken vreemdeling het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten (HvJ, 26 juli 2017, *Ouhrami*, nr. C-225/16, §53). Uit dit arrest kan evenwel niet worden afgeleid dat het incorrect is om vast te stellen dat de verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat nog steeds van kracht is. Het gegeven dat het tijdvak van 3 jaar, dat gekoppeld was aan het inreisverbod dat op 24 februari 2020 aan hem werd betekend, nog niet is ingegaan, vormt trouwens net een duidelijke indicatie dat dit inreisverbod nog steeds bestaat en dat de geldingsduur ervan nog niet is verstreken. In het arrest *Ouhrami* wordt er ook op gewezen dat afbreuk zou worden gedaan aan de doelstellingen van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven: *“indien de weigering van een dergelijke derdelander om gevolg te geven aan de*

*terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem in staat zou stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod, wat het geval zou zijn indien het tijdvak waarin een dergelijk inreisverbod geldt, gedurende deze procedure zou kunnen ingaan of verstrijken” (HvJ, 26 juli 2017, *Ouhrami*, nr. C-225/16, §52).*

Waar de verzoeker voorhoudt dat het arrest *Ouhrami* van het Hof van Justitie zich zou verzetten tegen een weigering van een gezinsherenigingsaanvraag op grond van een inreisverbod dat samengaat met een bevel om het grondgebied te verlaten dat nog niet werd uitgevoerd, kan hij evenmin worden gevolgd. De prejudiciële vraag die aanleiding gaf tot dit arrest had immers geen betrekking op de invloed van een inreisverbod op een verblijfsaanvraag, maar op strafrechtelijke gevolgen die verbonden waren aan het overtreden van een inreisverbod. Uit het arrest *Ouhrami* kan aldus niet op algemene wijze worden afgeleid dat bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag geen rekening mag worden gehouden met het bestaan van een inreisverbod zolang de betrokkene het grondgebied van de lidstaten nog niet heeft verlaten (RvS 17 april 2020, nr. 247.421).

De rechtspraak van de Raad, waar de verzoeker naar verwijst, is niet dienstig omdat zij hoe dan ook geen precedentenwerking geniet. Bovendien heeft de Raad van State deze (oudere) rechtspraak, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker betoogt, reeds meerdere malen gecasseerd (cf. RvS 7 oktober 2019, nr. 245.653, RvS 3 april 2020, nr. 247.370 en RvS 5 februari 2021, nrs. 249.734 en 249.735).

De Raad merkt verder nog op dat het Hof van Justitie in het arrest *K.A.*, zaak C-82/16 van 8 mei 2018 (§ 57), als volgt heeft gesteld:

*“Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, *Ouhrami*, C-225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen.”*

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde aan deze rechtspraak van het Hof van Justitie is tegemoet gekomen en heeft onderzocht of er tussen de verzoeker en zijn Belgische partner een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. De verweerder oordeelde dat dit voor de verzoeker en zijn partner niet het geval is. In de mate dat de verzoeker lijkt voor te houden dat zijn aanvraag gezinshereniging werd geweigerd enkel en alleen omdat hem een inreisverbod werd opgelegd, gaat de verzoeker, gelet op het voorgaande, uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing.

De Raad wijst er tevens op dat het Hof van Justitie in zijn arrest van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16, *K.A. e.a. tegen België*, heeft gesteld dat de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), met name de artikelen 5 en 11 ervan die handelen over het terugkeerbesluit met inreisverbod, *“aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden”*. Wanneer jegens een vreemdeling een inreisverbod is uitgevaardigd en zolang dit inreisverbod van kracht is (dit is een inreisverbod dat in het rechtsverkeer aanwezig is, dat niet is opgeheven, opgeschort of ingetrokken en waarvan de geldingsduur nog niet is verstreken) dan houdt dit inreisverbod op zichzelf reeds een voldoende rechtsgrond in om de verblijfsaanvraag af te wijzen. Dit blijkt ook uit artikel 1, § 1, 8°, van de Vreemdelingenwet, waarin het inreisverbod wordt gedefinieerd als een beslissing waarbij de toegang tot *“en het verblijf op”* het

grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn wordt verboden. Een soortgelijke definitie kan worden teruggevonden in artikel 1.6. van de Terugkeerrichtlijn. De verzoeker brengt geen concrete argumenten naar voor die afbreuk kunnen doen aan het gestelde in de bestreden beslissing dat, om het verblijfsrecht van meer dan drie maanden als familielid van een Belg overeenkomstig artikel 40ter, (§ 2), van de Vreemdelingenwet te kunnen genieten niet enkel moet zijn voldaan aan de in deze bepaling vervatte voorwaarden maar dat de betrokkene ook het recht tot binnenkomst in België moet hebben. De Raad van State oordeelde, in zijn arrest van 9 augustus 2016 met nr. 235.596, ook reeds dat de vaststelling dat de betrokkene nog valt onder de gelding van een inreisverbod kan volstaan zonder dat nog verder moet worden gemotiveerd in het licht van onder meer artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat er geen valabele rechtsgrond is om zijn verblijfsaanvraag af te wijzen. De rechtspraak waaruit de verzoeker citeert geniet geen precedenterwerking en zij dateert bovendien van vóór de huidige versie van artikel 1, §1, 8°, van de Vreemdelingenwet (in werking getreden op 29 april 2017) en van vóór het voornoemde arrest *K.A. e.a.* van het Hof van Justitie van 8 mei 2018.

De regel dat een geldend inreisverbod een verbod inhoudt om het Rijk binnen te komen en er te verblijven, geldt evenwel niet onverkort. Hogere rechtsnormen kunnen tot gevolg hebben dat moet worden voorbijgegaan aan de verbodsbepaling die voortvloeit uit een inreisverbod. In dit verband weze herhaald dat het Hof van Justitie, met verwijzing naar de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 20 van het VWEU, reeds oordeelde dat de lidstaat dient *“te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontzegd”* (cf. HvJ 8 mei 2018, nr. C-82/16, punt 57).

In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker betoogt, is er voor de afwijzing van een aanvraag met het oog op gezinshereniging met een statische Unieburger - die wordt ingediend door een onder inreisverbod staande vreemdeling - dan ook geen uitzonderingssituatie vereist waarbij de aanvraag enkel kan worden afgewezen wanneer de derdelander een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. De aanvraag kan reeds worden afgewezen indien er geen sprake is van zodanige afhankelijkheidsrelatie dat de Unieburger door de weigering feitelijk zou worden gedwongen om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten.

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest *K.A.* verder nog onderstreept dat *“volwassenen [...] in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Het is dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar dat wordt erkend dat er tussen twee volwassenen die behoren tot een en dezelfde familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU doet ontstaan, namelijk in gevallen waarin de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.”* (cf. HvJ 8 mei 2018, nr. C-82/16, punt 65).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder het vereiste onderzoek in het licht van artikel 20 van het VWEU heeft doorgevoerd. De verweerder heeft vastgesteld dat niets erop wijst dat, indien verzoeker het grondgebied van de Europese Unie dient te verlaten, zijn partner zou zijn verplicht hem te vergezellen en eveneens dit gehele grondgebied te verlaten. Deze beoordeling berust op de volgende motieven en vaststellingen:

“Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene met referentiepersoon wettelijk samenwonends is vanaf 22.10.2021. Het loutere gegeven dat betrokkene wettelijke partner in België geboren is en de Belgische nationaliteit heeft, geeft hem echter niet automatisch recht op een verblijf Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn Belgische partner bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen hem en zijn wettelijke partner niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan betrokkene een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid

van wie hij afhankelijk is. Dat is in casu niet het geval. Vooreerst dient benadrukt te worden dat betrokkenes gezinsleven met referentiepersoon pas is ontstaan op een moment dat hij reeds onder inreisverbod stond, en hij zich dus bewust was of bewust diende te zijn van het feit dat hij onregelmatig in de Schengenzone verbleef. Bij het aangaan van dit gezinsleven was immers reeds duidelijk dat zolang het inreisverbod van kracht is er principieel géén mogelijkheid tot toegang of verblijf in de Schengenzone is.

Uit niets in het dossier kan een bijzondere afhankelijkheidsrelatie blijken tussen betrokkene en referentiepersoon blijken waardoor huidige beslissing niet zou kunnen worden genomen. Er is verder geen sprake van minderjarige kinderen van betrokkene in het Rijk. Het voorleggen van chatgesprekken, ongedateerde foto's, briefwisseling op naam van betrokkene, Railpassen NMBS,... doen hier geen afbreuk aan.

Op grond van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, zijn wettelijke partner ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Er kan worden besloten dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden."

Door louter te poneren dat de terugkeer van de verzoeker naar zijn herkomstland *de facto* zou betekenen dat zijn Belgische partner ook het land zou moeten verlaten om zich bij hem te voegen, toont de verzoeker niet aan dat de bestreden weigeringsbeslissing zou berusten op een ondeugdelijke motivering, onzorgvuldige feitenvinding of onredelijke oordeelsvorming. De verzoeker geeft in wezen slechts aan het niet eens te zijn met de beoordeling van de verweerder, zonder echter te verduidelijken waarin de genomen beslissing precies tekort zou schieten.

De verzoeker geeft nog aan dat zijn partner ook een minderjarig kind heeft uit een eerdere relatie en hij stelt dat dit kind hem, door zijn constante aanwezigheid, als een vaderfiguur ziet. Dit betoog doet evenwel geen afbreuk aan de correcte vaststelling in de bestreden beslissing dat er "geen sprake (is) van minderjarige kinderen van betrokkene in het Rijk". Deze beoordeling is in lijn met de uitlegging die het Hof van Justitie heeft gegeven in het arrest *K.A. e.a.* van 8 mei 2018. Het Hof van Justitie heeft immers als volgt gesteld:

"- wanneer de burger van de Unie meerderjarig is, het alleen in uitzonderlijke gevallen – waarin de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is – voorstelbaar is dat er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan de betrokken derdelander op grond van die bepaling een afgeleid verblijfsrecht wordt toegekend;

– wanneer de burger van de Unie minderjarig is, bij de beoordeling of van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, in het belang van het kind rekening moet worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Voor de vaststelling dat van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, is het niet voldoende dat er met deze onderdaan een gezinsband bestaat, of dat nu een biologische dan wel juridische is, noch is het daarvoor noodzakelijk dat het kind samenwoont met die onderdaan". (HvJ 8 mei 2018, nr. C-82/16, punt 76).

Het dient bijgevolg te gaan om een afhankelijkheidsverhouding tussen een derdelander en diens biologisch en/of juridisch minderjarig kind dat burger van de Unie is. De verzoeker kan dan ook niet dienstig verwijzen naar een kind dat zijn partner, burger van de Unie, heeft met een andere man. Aangezien de verweerder reeds heeft geoordeeld dat niet blijkt dat verzoekers Belgische partner feitelijk genoodzaakt zou zijn om ook het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten - hetgeen door de verzoeker niet concreet wordt weerlegd - en aangezien de aanvraag werd ingediend enkel met het oog op de gezinshereniging met de Belgische partner in een wettelijk geregistreerd partnerschap en er bij de aanvraag geen melding werd gemaakt van enige banden met de dochter (L. D.) van de referentiepersoon, valt niet in te zien waarom de verweerder bij het onderzoek naar het verblijfsrecht in het licht van artikel 20 van het VWEU tevens zou moeten nagaan of er sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsverhouding tussen de verzoeker en dit kind, waarmee hij geen biologische, noch juridische band heeft.

Waar de verzoeker tot slot nog stelt dat zijn gezinsleven met de referentiepersoon reeds ontstond vóór het opleggen van het inreisverbod, beperkt hij zich wederom tot een blote bewering die door de verzoeker niet met een begin van bewijs wordt gestaafd en waarmee dus niet kan worden aangetoond dat de hierboven weergegeven motieven niet redelijk of deugdelijk zouden zijn of dat de verweerder bij zijn beoordeling niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding. In dit kader wordt benadrukt dat het de verzoeker toekomt om met concrete gegevens aannemelijk te maken dat de handelwijze van de gemachtigde niet doet blijken van het vereiste zorgvuldig handelen. Het formuleren door de verzoeker van eigen aannames, veronderstellingen en kritieken zonder enig begin van bewijs, volstaat niet om aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing op een onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen (RvS 15 januari 2021, nr. 249.498).

De verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de huidige wetgeving en jurisprudentie wordt uiteengezet dat *in casu* niet blijkt dat de naleving van de verplichting voor de verzoeker om het Belgische grondgebied en dat van de Europese Unie te verlaten teneinde om de opheffing of opschorting van het geldende inreisverbod te verzoeken, zijn de partner ertoe zou dwingen betrokkene te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten.

De Raad benadrukt dat hij ter zake slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing en dat hij geen feitenrechter is. Het komt de Raad dan ook niet toe om zich, in de plaats van de bevoegde overheid, uit te spreken over de vraag of de verzoeker daadwerkelijk een in België verblijfsaanspraak kan doen gelden in het licht van artikel 20 van het VWEU. De Raad kan dan ook enkel nagaan of de verweerder bij de weigering van de voorliggende aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Aangezien de verzoeker niet heeft aangetoond dat de verweerder niet op goede feitelijke en juridische gronden heeft vastgesteld dat er geen sprake is van een afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten opzichte van de verzoeker in die zin dat het een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen, is het betoog dat de verzoeker niet valt onder de uitzonderingssituatie waarbij de handhaving van de openbare orde en openbare veiligheid een uitzondering kan rechtvaardigen op het verblijfsrecht in hoofde van artikel 20 van het VWEU niet dienstig. Deze uitzondering is immers pas aan de orde indien er wel een dermate afhankelijkheidsverhouding bestaat, die in de regel noopt tot een afgeleid verblijfsrecht.

Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 20 van het VWEU, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel is derhalve niet aangetoond.

4.4. De verzoeker maakt tevens gewag van een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Dit middelonderdeel mist echter juridische grondslag, nu de thans bestreden beslissing er enkel toe strekt de op 18 november 2021 ingediende verblijfsaanvraag te weigeren “*zonder bevel om het grondgebied te verlaten*”. Artikel 74/13 van de Vreemdeling heeft, blijkens de duidelijke bewoordingen van dit artikel, enkel betrekking op beslissingen tot verwijdering. De kritiek inzake artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet dienstig worden betrokken op de thans bestreden beslissing.

4.5. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM beperkt de verzoeker zich tot de volgende, vage, kritiek: “*Immers, in elke verblijfsbeslissing die mogelijk het recht op gezinsleven (artikel 8 EVRM) schendt, moet de staat het hoger belang van het kind in overweging nemen. Dat volgt uit het arrest Jeunesse tegen Nederland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.*” Hoger werd echter reeds vastgesteld dat de verweerder bij het beoordelen van de thans voorliggende verblijfsaanvraag met het oog op de gezinshereniging met verzoekers Belgische partner geen rekening diende te houden met het minderjarig kind dat deze partner heeft uit een eerdere relatie vermits de verweerder heeft geoordeeld dat niet blijkt dat de Belgische partner het grondgebied van de Unie in zijn geheel zou moeten verlaten, hetgeen niet wordt weerlegd.

De Raad stelt voor het overige vast dat de verzoeker geen enkel bewijs naar voor brengt van de nauwe banden die hij heeft met dit kind, dat niet zijn biologische noch juridische dochter is en die de dochter is van een andere man met wie zijn partner tevoren een relatie had. Het EHRM aanvaardt slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen een minderjarige kind en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een

de facto gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, *X., Y. en Z./Verenigd Koninkrijk (GK)*, § 37; EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150). De verzoeker toont echter niet concreet aan dat hij de zorgdragende volwassene is en/of dat het kind geen gezinsleven meer heeft met haar vader.

Het bestaan van een gezinsleven tussen de verzoeker en het minderjarige kind van zijn partner dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM wordt in deze zaak niet aangetoond. Bijgevolg wordt op dit punt evenmin aangetoond dat de bestreden beslissing enige door artikel 8 van het EVRM verboden inbreuk zou impliceren.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt derhalve niet aangetoond.

4.6. Het enig middel is bijgevolg, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE